

Ulateigs verden

Debatten om Egil Ulateigs bok «Med rett til å drepe» går høy i rovedstadens aviser. Til nå har gudbrandsdølene vært merkelig ause.

Til tross for nølen og motvilje mot å ta del i debatten er det noen spørsmål som tvinger seg frem.

Ulateig gjør seg til talsmann for folkeretten og refererer stadig til Haagkonvensjonens landkrigsreglement, som fastsetter at stridende i krig skal være uniformerte og bære sine våpen åpent.

Milorg-jegere var kledd i det de hadde, som regel nikkers og vindjakke. Om de under et våpenslipp ble overrasket av tyskere eller norske nazister, mener Ulateig at deres første tanke da skulle være det nevnte landkrigsreglement? Eller skulle de gjøre det de måtte, for sakens skyld?

Mener Ulateig at motstandsmenn på vei til aksjoner, beordret og godkjent av hærledelsen i London, for eksempel på Oslo navn eller mot et bensinlager i Hakadal, at de da skulle gå gjennom Oslos gater i uniform og ned våpen og sprengladninger i ipen hånd?

De visste hva de gikk til og var forberedt på konsekvensene. De visste også at tyskerne myrdet soldater tatt til fange under aksjoner på norsk jord, selv om de var i uniform. Det skjedde ned soldatene på de to glideflyene under den første mislykte aksjonen mot tungtvannsfabrikken på Rjukan.

I kamp mot et system som har satt all menneskerett til side, er det strutsepolitikk å kalle på folkeretten.

Ulateig lever i sin egen verden, fjernt fra krigens virkelighet. En verden som noen måtte kjempe for, slik at den kunne bestå. Vi skal være glad for at Ulateig kan leve i en slik verden.

Rolf Kjærnsli

14/2-96
 667 179